

Vertelschets 26.5: De openbaring op Patmos

BEGINZIN

Met een zucht legt Johannes zijn pen neer. Voor hem ligt een hele stapel perkamenten bladen, helemaal volgeschreven. Johannes kijkt tevreden naar de grote stapel vellen. Wat is hij dankbaar dat hij dit mee heeft mogen maken en op heeft mogen schrijven.

VERTELSCHETS

Daar zit Johannes, zijn ogen turen door het raam van zijn huisje over de eindeloze vlakke van de zee. Nog even en dan kan hij al deze vellen naar de christenen uit Klein- Azië sturen. Wat zullen ze daar blij mee zijn. Kom, hij zal het laatste nog even afschrijven, dan is het klaar. Even later zit Johannes weer gebogen over een leeg vel perkament.

Voorwoord

'Dit is de openbaring van Jezus Christus. Hier kunnen jullie lezen wat er in de toekomst allemaal gaat gebeuren. Een engel heeft het mij, Johannes, allemaal verteld. Weten jullie wanneer je echt gelukkig bent? Als je dit leest en als je gelooft dat het echt waar is'.

Johannes ziet of hoort niets meer van wat er om hem heen gebeurt. Hij is helemaal in beslag genomen door zijn werk. Het gaat hier dan ook niet om woorden die Johannes leuk vindt om op te schrijven. Nee, het gaat om Gods woorden. Wat heeft hij toch mooi werk. Hij mag de woorden van God aan de mensen vertellen.

Met een glimlach op zijn lippen schrijft hij verder: 'Ik, Johannes, schrijf deze brief aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Genade zij u van God de Vader, Die er altijd al geweest is en Die ook komen zal. Van de Heilige Geest, Die leeft voor Gods troon en van God de Zoon, de Heere Jezus. Hij is niet zomaar iemand. Nee, Hij is opgestaan uit de dood. Hij is het Die onze zonden heeft vergeven en Hij zal terugkomen op de aarde. De Heere zegt tot jullie: Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Die is, en Die was en Die komen zal. Ik ben de Almachtige.'

Voorzichtig legt Johannes zijn pen neer, de brief is klaar. Hij zal het meegeven met iemand die naar het vasteland gaat...

De openbaring op Patmos

Ja, wat was er veel gebeurd. Johannes denkt nog weer eens terug. Het lijkt allemaal al zo lang geleden, maar het is nog maar iets langer dan een jaar geleden gebeurd:

Het is stil in het huisje van Johannes. Buiten brandt de zon ongenadig hard op de straten van Efeze, maar in het huis is er gelukkig veel schaduw en is het wat koeler. Johannes zit aan zijn werktafel. Voor hem liggen wat boekrollen. Het is de Bijbel. Morgen mag hij weer preken voor de gemeente van Efeze. Johannes studeert hard om de mensen de Bijbel zo goed mogelijk uit te leggen. Het is zo belangrijk dat zoveel mogelijk mensen geloven wat er in de Bijbel staat...

Voetstappen klinken door de straten, een klop op de deur... 'Woont hier Johannes?' 'Ja, dat ben ik', is het antwoord van Johannes. Voor hem staan twee Romeinse soldaten. 'De stadhouder beveelt u om mee te komen'. Johannes schrikt: meekomen? Zou het dan nu toch... eigenlijk mocht hij de Bijbel niet uitleggen voor de mensen. Hij mocht niet vertellen over de Heere Jezus... Zouden ze hem nu gevangennemen...?

Het is zondag. Langzaam kabbelen de helderblauwe golfjes op het strand van het eiland Patmos. De zon staat hoog aan de hemel. Daar loopt een man. Langzaam drukt hij zijn voeten in het warme zand. Zijn hoofd hangt wat naar beneden. Zijn ogen staan verdrietig. Hoe kon dit gebeuren? Waarom moest de stadhouder mij verbieden om te vertellen over de Heere Jezus in de gemeente van Efeze? Waarom moest hij mij verbannen naar dit eiland, Patmos?

Die man is Johannes. Hij begrijpt het niet. De Heere Jezus had de opdracht gegeven om de mensen over Hem te gaan vertellen, maar nu kan dat niet meer. Hij is hier, gevangen, het is onmogelijk om te preken...

Maar dan opeens. Johannes schrikt enorm. Achter hem: een ontzagwekkende stem, hard als een bazuinstoot klinkt over het strand... 'Ik ben de Alfa en de Omega. Schrijf alles op wat je hoort, schrijf het aan de gemeente van Klein-Azië'.

Even staat Johannes als versteend stil. Dan draait hij zich om, maar binnen een seconde ligt Johannes plat op het strand. Helemaal stil. Wat is er gebeurd? Is Johannes nu gestorven? Daar, vlak voor Johannes... er staan zeven gouden kandelaren. Het goud blikkert in de zon. Maar daar, in het midden van deze gouden kandelaren, daar staat Hij, de Zoon des mensen.

Moet je eens kijken hoe Hij eruit ziet:

- Hij heeft een lange mantel om.
- Om de mantel draagt hij een gouden riem.
- Het haar op Zijn hoofd is sneeuwwit
- Zijn ogen... ze zijn als vuur.

Kijk eens verder:

- Zijn voeten geven licht, het is als gloeiend koper.
- Zijn stem klinkt als duizend watervallen bij elkaar.
- Zijn gezicht straalt zo fel als de zon.

Hij heeft ook spullen bij zich, kijk maar:

- In Zijn rechterhand heeft Hij zeven sterren.
- Uit Zijn mond steekt een vlijmscherp zwaard, het is aan twee kanten geslepen.

Nog geen seconde heeft Johannes er naar gekeken en daar ligt hij, bewegingsloos. Zijn ogen kunnen het niet aan om er naar te kijken. Zijn hersens kunnen het niet verwerken. Maar nee, Johannes is niet gestorven.

Luister maar, de Zoon des mensen gaat praten. 'Wees niet bang, Ik ben de Eerste en de Laatste. Ik ben de Almachtige, Ik ben de Baas over de dood en over de hel. Ik leef voor eeuwig, Ik regeer voor eeuwig. Dat moet jij gaan vertellen, Johannes, jij moet gaan vertellen wat er in de toekomst allemaal gaat gebeuren. Vertel het aan de christenen van Klein-Azië, vertel het aan iedereen! Schrijf daarom alles op wat je ziet.'

SLOTZIN

Terwijl Johannes daaraan terug denkt wordt hij zo blij. Juist toen hij zo moedeloos was, kwam de Zoon des mensen, de Heere Jezus. Zelfs toen hij verbannen was naar Patmos en hij geen enkele christen ontmoette, had de Heere nog werk voor hem te doen. Dankbaar kijkt Johannes naar de stapel perkament die voor hem op tafel ligt. Bladzijdes volgeschreven... op alle bladzijdes staat eigenlijk hetzelfde: Jezus is Overwinnaar!